

som følger: „For Diktatens Vedkommende er Fejlene optalte i to Grupper: Tegnefejl og andre Fejl. Ved andre Fejl forstaaes saavel egentlige Stavfejl som forkert Begyndelsesbogstav, glemte Bogstaver eller Ord og lignende. De egentlige Stavfejl og Brug af forkert Begyndelsesbogstav er regnede for 1 Point hver; mindre væsentlige Fejl, glemte Bogstaver og Ord er som Regel vurderede til $\frac{1}{2}$ Point eller endnu lavere. Flere Fejl i samme Ord er ofte regnede som en enkelt Fejl, og Fejl som „til sidst“ i eet Ord eller „herved“ i to Ord er der overhovedet ikke taget Hensyn til. Store Tegnefejl er i Almindelighed regnede for $\frac{1}{2}$ Point, mindre noget lavere. Antallet af Fejlpoints trukket fra 15 giver Diktatkarakteren“.

Nu skal vi undersøge, hvorledes dette er gennemført i Praksis, og da jeg ikke har haft Lejlighed til at se disse Prøver, maa jeg i en saadan Sag henholde mig til, hvad sagkyndige siger om Spørgsmaalet, og jeg henholder mig derfor til, hvad der om denne Sag er sagt af Overlærer Højrup, der har haft Lejlighed til at se disse Prøver. Jeg maa udbede mig lidt Liberalitet af den højtærede Formand, for jeg kan ikke klare dette uden nøjagtig Oplæsning af enkelte Stykker af hans Betragtninger. Han siger: „Men at Resultatet af Prøven er blevet saa tilsyneladende daarligt, skyldes ikke alene, at en stor Del af Børnene mangler Evner og Modenhed, men det skyldes tillige, at Ministeriets Bedømmelse er urimelig haard, saa Karaktererne bliver i høj Grad misvisende. Den Fremgangsmaade at lade 1 Fejl trække een Grad ned i Skalaen kan man anvende overfor Eksaminanderne ved Lærer-, Studenter-, Realeksamen o. lign., men at anvende den overfor Folkeskolens Elever er utilbørligt. Derved faar en Stil med 12 og 15 Fejl henholdsvis Betegnelsen maadelig og slet. Og det er ganske urimeligt! Maadelig og Slet staar i den almindelige Bevidsthed som Betegnelsen for en skrækelig Præstation, for et Diktat, der vrimler af Fejl, og for en Genfortælling, hvori der ikke er Spor af Mening“. Og saa citerer vedkommende det Diktat, jeg anførte lidt af i Gaar, og derefter en Genfortælling, og fortsætter dernæst videre saaledes: „Saa-dan har et Par Børn ovre i min Skole nylig besvaret disse to ministerielle Opgaver. De er ikke blandt de flinkere Børn, men jeg synes alligevel, at det er urimeligt, at de skal have slet for den Præstation, og det vil de faa efter Ministeriets

Skala. De vil forstaa, at naar Ministeriet benytter en saadan Skala, saa kan der blive mange Sletter, der kan trække Gennemsnitskarakteren ned, saa den ikke kan blive over tg. eller højst g. i en almindelig Klasse“.

Han anfører saa det pudsige, at da Faktoren i Trykkeriet, som skulde trykke disse Diktatprøver og Genfortællingsprøver, som han omdelte i Pædagogisk Selskab, saa dem, blev denne Mand ganske for-bavset og sagde, at mange — husk paa, det er ikke mine Ord — Journalister og Redaktionssekretærer skrev ikke bedre, og mange Typografer kunde ikke sætte bedre efter 3—4 Aars Læretid. Denne Faktor mente, at der skulde være givet godt, og dertil siger Overlærer Højrup: „Og det finder jeg i Grunden ogsaa“. Han føjer saa videre til: „Skulde denne Prøve anvendes overfor det offentlige Livs Mænd her i Landet“ — det er altsaa atter ikke mig, der har Ordet, men det er Overlærer Højrup —, „saa vilde mange Rigsdagsmænd, By-, Amts- og Sogneraadmedlemmer faa Prædikamentet maadelig eller slet“. Han har naturligvis ikke helt Ret i den Henseende, men der kan maaske være noget om det. Videre siger han saa: „Og ikke nok med, at Karakterbetegnelsen i det almindelige Omdømme giver et urigtigt Billede af Børnenes Dytighed. Men selve Bedømmelsen af Fejlene har ogsaa været meget haard. Ministeriet meddelte selv, at Tegnefejl, glemte Prikker ved „i“ og „j“ kun er regnet for $\frac{1}{2}$ Fejl, men det er ogsaa rigeligt, for den Slags Ting burde straffes i Karakteren for Skrivning og Orden og ikke i Stilkarakteren“.

Saa kommer noget, som er særlig interessant. „Jeg har ved Velvillie fra Hr. Professor N. A. Larsens Side allerede nu faaet Lov til at se de Stile, Børnene fra min egen Skole har skrevet, og derfor kan jeg fastslaa, at Bedømmelsen aldeles ikke har været mild“. (Afbrudelse). Undskyld, men ærede Medlemmer glemmer, at jeg hører særdeles godt, og det er meget vanskeligt til Tider, naar man hører saa godt, at tale i dette høje Ting. „Den har været mere nøjeregnende og mere pedantisk, end den i Almindelighed er ved Mellem- og Realskoleeksamen. Som tidligere Dansk lærer ved denne Skoleform har jeg samarbejdet med adskillige Lærere, baade naar jeg har haft Censor hjemme og været ude som beskikket Censor, og jeg har aldrig været med til at bedømme saa pedantisk, som her er bedømt“. Hvad siger saa det høje Ting til, at Bedøm-